

II. felvonás

Felemelkedés

5. fejezet

Párbaj

Az igazságosztó rohamot indított az ellenségei ellen, miközben az emberei vadul tüzeltek a célpontjaikra. Mira és Noeya mesteri mozdulatokkal hártották a sárga plazmalyalábokat, Adane kivétel nélkül a feladójának küldte vissza a lövéseket, míg Wess inkább Xel'nagat próbálta lefoglalni velük.

De az igazságosztó még így is hamar elérte őket.

Elsőként Noeyára támadt a fénykardjával, mert abban bízott, hogy a vak nő könnyű ellenfél lesz. Adane gyors hártását még betudta egy szerencsés lépésnek, de amikor Noeya ellentámadásba lendült, már felismerte a hibáját.

Miközben a két kardforgató belekezdett a harcába, Mira elmélyedt az Erőben. Két precíz lövés hártása között jókora darabokat szakított ki a plafonból, a fegyveresek közé küldve a fémdarabokat. Amíg a sekák a maguk bajával voltak elfoglalva, Wess bevetette magát a párbajba. Az igazságosztó eddig előnyben volt a második kard miatt, de most hátrányba került.

Mire a rendfenntartók felocsúdtak a támadásból, cselekvésképtelenné váltak a kialakult helyzetben: Mira és Noeya gyors és erőteljes támadásokkal ostromolták Xel'nagát, aki mindig megpróbált olyan helyre menni, ahonnan fordíthat a szorult a helyzetén. A célpontok folyamatosan változtatni kényszerültek a pozíciójukon, hogy nyomás alatt tudják tartani az igazságosztót. Így a rendfenntartók nem csak a kardmozdulatokat voltak képtelenek megjósolni, de még azt sem tudták megmondani, hogy ki hol lesz, amikor meghúzzák a ravaszt. Ha lőnek, azzal veszélyeztetik Xel'naga életét, de ha nem lőnek, akkor megszegik a parancsát.

Egyelőre úgy döntöttek, hogy nem tesznek semmit.

Mira megpróbálta félbevágni az igazságosztó jobb kezében tartott kardot, de a seka még azelőtt elrántotta a fegyverét, hogy fenyegetést jelentett volna rá a támadás. Amíg Wess pengéje csak a levegőt zavarta fel, a seka másik kardja megindult a jedi nyaka felé, aki túl későn kezdett el hátra ugrani.

Mielőtt a sárga penge elérte volna Mira nyakát, Adane kardja állta az útját. Az igazságosztó hátrakapta a másik fegyverét, de Noeya még azelőtt hátba rúgta, hogy végrehajtotta volna a mozdulatot. Xel'nagát Wess felé tántorította a rúgás, mire sikerült fékeznie magát, a jedi már kész volt egy újabb támadásra. Az igazságosztó éppen meg tudta állítani a vállát fenyegető kardcsapást, de közben már érezte, hogy a vak nő sem fog tétlenkedni. A seka hátrakapta a másik kardját, ami azonnal beleütközött a sith fegyverébe.

Az igazságosztó tudta, hogy itt nem nyerhet, ha csak nem kap segítséget.

– Mire várnak még?! Lőjenek! – förmedt rá a fegyőrökre.

A fegyveresek nehéz szívvel nyitottak tüzet, miközben az igazságosztó egy hátra szaltóval vágta ki magát a heves helyzetből. A párosnak egyszerre kellett védekeznie a jobbról érkező lövések ellen, miközben balról Xel'naga fenyegette őket.

Most – mondta az Erőn át Mira a társának.

A célszemélyek olyan összhangban ugrottak az igazságosztó mögé, mintha ikrek lettek volna. Egyszerre csaptak le az ellenségükre, akinek mindkét kardjával védekeznie kellett. A pengék egy pillanatra egymásnak feszültek, aztán két lövés

hasított Xel'naga hátába. Mire a férfi felismerte, hogy a saját emberei lőtték agyon, már összeesett az ellenségei előtt, akik átugrottak rajta, folytatva a harcukat a fegyőrök ellen.

Wess és Adane csak védekeztek, mégis egyik áldozatukat szedték a másik után. Úgy tűnt, hogy biztos a győzelmük. Mira magadásra akarta szólítani az ellenségeit, Noeya erőteljes villámokkal akart megölni mindenkit, de egyikük sem szerzett érvényt az akaratának. Mert még azelőtt meghallották az utolsó hangot, amire még számítottak, hogy bármit is tehettek volna.

– A népemért! – mondta Xel'naga, fénykarddal a kezében, élet és halál között egyensúlyozva. Az utolsó erejéből belevágta a kardját Norya hátába, aztán vele együtt esett össze. Úgy távozott a másvilágba, hogy tudta, minden tőle telhető megtett a népe védelmében.

Feszültség és félelem uralkodott el az erdő mélyén. A Venn testvérek védelmi állást vettek fel, kölcsönösen figyelve egymást, amíg Sigil leeresztette a pengéjét.

– Ugyan, hölgyeim, semmi szükség nincs heveskedni – törte meg a csendet a sith.
– Elvégre én nem akarok többet egy érzelmes beszélgetésnél.

– Tudom, hogy mit akarsz – vágta rá Ann. – Úgysem kapod meg.

– Én mindig megkapom, amit akarok – helyesbített Sigil. – A kérdés csak az, hogy meddig kell elmennem – folytatta, újra felemelve a fénykardját. – Tudni illik, én tervbe vettem valamit, és ehhez kelleni fog a tanítványom segítsége is.

– Inkább a halál – vágta rá Ann.

– Mi ez az ellenszenv? – felelte Sigil. – Ha én nem vagyok, rabszolgaként döglesz meg. Nem csak megmentettelek, hanem rendeltetést adtam az életednek, ami mind a mai napig meghatározza minden egyes mozdulatodat. Erre azt mondod inkább meghalsz, ahelyett, hogy eltöltenél egy kis időt azzal a személlyel, akit nemrégiben még az apádnak nevezteél?

– Te nem vagy az az ember – felelte Ann.

– Meghozta a döntését – tette hozzá Rya. – Ideje elmenned!

– De hiszen még azt sem hallgattátok végig, hogy miben akarom a segítségét – felelte a sith.

– Mert felesleges – folytatta Ann.

– Tűnj el innen! – mondta nyomatékosan Rya.

– Ugyan-ugyan, mi lesz a jó öreg, elmondom a gonosz tervemet a harc előtt, aztán csodás módon mindenki megmenekül klisével? – vágta rá Sigil.

– Mi lenne akkor, ha lecsapnám a fejedet, mint egy kutyanak, aztán végre mindenki rájönne, hogy te egy rakás szarnak sem tudsz megfelelni, nemhogy egy főgonosznak a hülye történeteiben? – vágta rá Rya, mire a húga elé vágott.

– Nem akarunk ártani neked – korigálta Ann az elhangzottakat. – De ha megpróbálsz az akaratom ellenére magaddal rángatni, akkor meg fogunk állítani

téged. Kerüljön, amibe kerül. Azt javaslom, hogy tűnj el innen, és ne gyere vissza többet.

– Ez nem fog megtörténni – mondta fenyegetően a sith.

– Nekem úgymint jó – vágta rá Rya. Vetett egy gyors pillantást a testvéreire, akik nehézkesen bólintott egyet.

A testvérek egyként indultak meg Sigil ellen. Kezdetben úgy tűnt, hogy mind a ketten szemből támadnak rá, de Rya hamar az öreg mögé egy akrobatikus mozdulatsorral. A sith kivédte Ann rézsútos támadását, miközben hátrarúgott a másik Venn irányába.

Rya reflexből kifordult a rúgás elől, aztán ellentámadásba kezdett. Hátra akarta szúrni az öreget, de ő még azelőtt kiugrott a kutyaszorítóból, hogy belekezdett volna a kardcsapásba. A két twi'lektől biztonságos távolságban ért földet, akik úgy döntöttek, hogy tesznek még egy utolsó kísérletet arra, hogy észhez térítsék őt.

– Minden tudásodat átadtad nekem, Rya pedig még engem is felülmúl egy bizonyos tekintetben – mondta Ann. – Mind tudjuk, hogy itt neked nincs esélyed. Ennyire nem vakíthat el a hatalomvágyad!

– Takarodj el innen, most rögtön – tette hozzá Rya. – És úgy teszünk, mintha megfélemedtünk volna az itt történekről.

Sigil elnevette magát.

– Tényleg azt hiszitek, hogy csak úgy kiállnék ellenetek? Bármiféle biztosíték nélkül? – vágta rá széles mosollyal az arcán Sigil.

– Most, hogy mondod – felelte Rya. – Nem számítottunk rá túlzottan, de mégis ez történik előttünk, szóval... – Belefulladt a szó, amikor felismerte, hogy az öreg egy alsó gombra helyezte az ujját a markolaton. Amikor utoljára látta azt a kardot, még nem volt rajta. Vajon mit csinálhat, ami ennyi önbizalmat adott a sithnek?

– Ideje új alapokra helyezni ezt a küzdelmet – mondta az öreg, nevetve lenyomva a gombot.

Ann nem látott változást, azt hitte, hogy nem működött. De Ryát azonnal gyötörni kezdte a fájdalom, úgy érezte, mintha kitéptek volna az agyából egy darabot. Mire rájött, hogy mi történik, már túl késő volt.

– Picsába – nyögte ki Rya, aztán ájultam összeesett a földön.

Ann riadtan fordult oda a nővérehez. Az ösztönei azt súgták, hogy nézze meg, hogy mi történt vele, de enélkül is felismerte, hogy mit látott az imént. Sigil beleépített a kardjába egy magnetikus zavarószervezetet. Ártalmatlan volt az olyan kifinomult szerkezetek ellen, mint egy fénykard, de Rya protézisét egy pillanat alatt le tudta rendezni. A nővére a saját hibája miatt vált harcképtelenné.

– Nem rossz, mi? – mondta még mindig nevetve Sigil. – A testvéreké mindaddig hiányolni fogja az agya mintegy harmadát, amíg ötven méteres közelében van ez a kard.

– Ezért megdöglesz – felelte Ann.

– Ebben kételkedem – rázta a fejét Sigil, nagy nehezen magába fojtva a nevetést. – Ha rám támadsz, én kerülök ki győztesen a harcból, aztán kénytelen leszel csatlakozni

hozzám, ha csak nem akarod végignézni, ahogyan vagdalt húst csinállok a drágalátos kis Rya Vennből. Ugyanakkor most azonnal is feladhatnád, visszahívom a hajót és elindulunk az utunkra, Rya felébred, ő is elindul a maga útján, aztán majd megkeresd, ha végeztünk. Nem foglak többet háborgatni titeket, erre megesküszöm az életemre.

– Nekem semmit sem ér a szavad – felelte Ann tüzes tekintettel. – A következő fog történni: te elmész és talán, ha rohadt nagy szerencséd van, még lesz egy pillanat az életünkben, amikor képes leszek az apámként nevezni téged, vagy pedig rám támadsz, de akkor vége a terveidnek. Lehet, hogy te győzöl, lehet, hogy nem, de arra mérget vehetsz, hogy ha elkezdődik ez a harc, akkor csak az egyikünk fog élve távozni innen.

– Magabiztos, mint mindig. Túlzottan is – felelte Sigil. – Ideje, hogy valaki megmutassa neked, hogy hol a helyed, gyermekem.

– Lehet, de ez nem te leszel! – vágta rá dacosan Ann.

Az öreg támadásba lendült, Ann kilépett a nyakára irányzott kardcsapás elől, aztán Sigil oldalát szemelte ki magának. Sigil egy gyors mozdulattal szembevitte a kardját a zöld pengével, felhasítva a talajt.

Venn tudta, hogy ez nem volt a legjobb helyzet, ezért hátrébb ugrott. Sigil megindult felé, a szürkére támadt, mire az öreg a háta mögé ugrott, a csípőjét célozva a lila pengével. Ann hátrafordult, az Erővel ellökve magától a sith-et, aki az egyik fatörzs felé vette az irányt. Az öreg háta megrepesztette a fa törzsét, de ő mégis talpra tudott ugrani az ütközés után.

– Ügyes – jelentette ki a sith. – De ezzel csak elodáztad az elkerülhetetlent. – Támadó állásba helyezkedett, miközben az Erővel kettétörte a fát a megtört rész mentén. Az öt méter magas növény az öreg fölé emelkedett, miközben az ágai másodpercek alatt letörtek róla, mind a tanítványra meredve.

Sigil felemelte a kezét, aztán egy határozott mozdulattal Ann-re zúdított mindent. A twi'lek első sorban a gondolataival védekezett, azonnal földre lökve a kisebb ágakat. Magát a fatörzset csak lelassítani tudta, felugrott rá, az elülső felét levágva maga mögött a fénykardjával.

Amíg az öreg megpróbálta kitépni a szürke alól a talajt, ő hatalmába kerítette a levágott részt és megindult a fatörzsön az öreg felé. Sigil hamar kiragadta alóla a támaszát, de Ann ekkor felugrott a levegőből, az ellenfele irányába ugorva.

A sith azonnal elengedte a fatörzset és felkészült rá, hogy összeütközzenek a fénykardjaik. Ann nem vetette rá magát, ehelyett egy méterrel előtte ért földet, úgy téve, mintha le akarna sújtani rá a kardjával. Sigil valóban erre számított, ezért meglepte, amikor a twi'lek elugrott előle és a korábban bevetett fatörzs felső részét látta meg mögötte, ami egyenesen felé tartott.

A sith az utolsó pillanatban ugrott félre. Gyorsan megragadta a fát az Erővel, aztán nekivágta azt a tanítványának. Annt felkészületlenül érte a támadás, a fatörzs magával sodorta őt egy darabon, aztán földre taszította őt.

– Nem is rossz – mondta Ann, miközben talpra ugrott.

– Nem is rossz? – vágta rá az öreg nevetve. – Ez még csak bemelegítés volt, aranyom!

– Kezdődjön az igazi harc! – vágta rá Ann harciasan.

Ezúttal a tanítvány rontott rá a mesterére. Vad kardcsapásokkal ostromolta őt, amikben elveszni látszott az Ataru formával járó kecsesség. Sigil harcstílusa a vaapadot idézte ugyan, de az öregnek mégis nehézsége volt Ann-el szemben.

Venn a sith nyakát támadta a zöld pengével, keresztülvágva a mellettük lévő fa törzsét a mozdulattal. Sigil szembevitte a kardját a csapással, a plazmapengék vad szikrákat hánytak egymáson, miközben a mester a tanítványra fordította a kivágott törzset az Erővel. Ann az utolsó pillanatban figyelt fel az Erő figyelmeztetésére. Hátraugrott, miközben Sigil elsodorta az útjából azt, ami a fából maradt, aztán ellentámadásba lendült.

A heves és nehezen kiszámítható támadások hátrálni kényszerítették Annt. Sigil a tanítványa csípőjét támadta, aki hátraszökellt a penge elől. A mester előre ment, függőlegesen támadva Vennt, aki megállította a kardot a feje fölött, gyomorszájon rúgta a sith-et.

Sigil hátrálni kényszerült, miközben Ann egy újabb függőleges kardcsapással fenyegette őt. A zöld penge a mellkasát támadta, oldalra ugrott előle, egy határozott mozdulattal felfelé fordítva a fénykardját. A lila penge keresztülvágta Ann fénykardját, aki alig tudott hátraszaltózni a mestere következő támadása elől.

Az öreg érezte, hogy eljött a pillanat. Az Erőben elmélyedve villámokat küldött a twi'lekre, aki fegyver híján védtelennek tűnt velük szemben. Sigil megdöbbsent, amikor a tanítványa a puszta kezével állta útját a villámoknak, nem emlékezett rá, hogy ez valaha is ment volna neki, amíg tanította őt... Egészen megfélemedezett róla, hogy nem ő volt az egyetlen személy Ann életében, aki bevezette őt a Sötét Oldal erejébe.

– Ideje szembesülnöd velem, hogy Arina mennyire is jobb tanító volt, mint te – vágta rá Ann, a tekintete sárgává vált, akár egy sith-nek, a kisülések pedig már nem foszlottak semmivé a twi'lek kezében. Erőteljes, vörös villámokként csaptak vissza róluk, egyenesen Sigil felé tartva.

Az öreg reflexből eléjük kapta a fénykardját, az erejével továbbra is támadva Vennt. A kisülések már szabadon mentek minden irányba, Ann hamarosan szembesült vele, hogy Rya még a közelben van, így nincs biztonságban. Távol akarta lökni őt a harcmezőtől, de hirtelen jobb ötlete támadt. Felhagyott a villámok visszaverésével, aztán Sigil erejét átfordította egy heves lökэшullámba.

Mester és tanítványa egyszerre, ugyanakkora erővel repültek hátra. Az egyetlen különbség az volt, hogy Ann tudta, hogy ez fog történni, Sigilt pedig meglepetésként érte ez az egész. Ahogyan magával ragadta a lökэшullám, az öreg jó néhány méter után tudta megállítani magát, a talajba fordítva a fénykardját. Mire ez sikerült, Ann nemhogy talajt fogott, de még Rya fénykardját is sikerült a kezébe kerítenie.

– Eljött a harmadik menet ideje – szögezte le Ann.

– Ha valóban a földről akarsz esedezni a kegyelemért, akkor csak nyugodtan, ifjú tanítványom – mosolyodott el Sigil.

– Ígérem, nem fogok csalódást okozni, "mester" – mondta gúnyosan Ann.

Az Erő két mestere egyszerre támadt rá a másikra. Mind a ketten előre kisakkozták a fejükben a párbaj lezáró szakaszát. Igaz, az Erő mindkettejüket egy másik, számukra ismeretlen végkifejletről figyelmeztette őket, inkább az ösztöneikre hagyatkoztak és arra, hogy mennyire ismerték egymást.

Ann nem akarta megölni Sigilt, gyűlölte őt azért, amivé lett, de mégis az apjáról volt szó. Inkább csak elrettentésnek szánta azt, amit korábban mondott neki. De biztos volt benne, hogy az öreg habozás nélkül végezni fog vele, ha alkalma nyílik rá. Pont ezt tervezte ellene használni:

Biztos volt benne, hogy amikor elég közel ér hozzá, Sigil egy gyors és halálos csapással fog támadni. Ő ki fog térti előle, az öreg oldalába kerülve. Ezután egy ívelt kardcsapással ketté fogja vágni a sith fénykardját. Ezzel Sigil fegyvertelen lesz, ráadásul Rya is magához fog térti. Kizárt, hogy ezután folytatni tudja a harcot.

Tökéletes terv volt, elméletben.

Sigil nem akarta megölni Annt, haragudott rá a dacos természete miatt, de ő sem volt különben ennél, amikor még fiatal volt. De biztosra vette, hogy Ann habozás nélkül végezni fog vele, ha lehetősége nyílik rá. Éppen ezt akarta ellene használni:

A nyakát tette volna rá, hogy amikor elég közel ér hozzá, Ann egy gyors és kegyetlen támadással próbálja majd lezárni a harcot. Ezért úgy fog tenni, mintha ő is hasonlót tervezne, aztán oldalra forgja fordítani a fegyverét, kivédve a támadást. Amint ez megtörtént, egy erőteljes elektrosokkal harcképtelenné teheti a tanítványát, akinek ezután nem lesz más választása, mint vele menni és segíteni neki.

Tökéletes terv volt, elméletben.

Mester és tanítványa egymásra rontottak. Sigil megkezdte az áltámadást, látszólag Ann mellkasát fenyegetve a fénykardjával. Venn bevette a trükköt, az öreg oldalába ugrott, készen a párbaj befejező lépésére. De az öreg már akkor folytatta a tervét, amikor a twi'lek még előtte volt, oldalra fordítva a pengét.

Az idő megállni látszott, az Erő szavában nem lakozott más, mint fájdalom. Sigil döbbenetesen nézett a tanítványára, még nála is kevesebbet értett meg abból, hogy történhetett meg ez az egész. Ann döbbenetesen, majd félve nézett végig a mestere fénykardján, ami a csípőjénél hatolt be a testébe és a mellkasában állapotodott meg. Észre se vette, hogy elengedte a fegyverét, csak egy koppanásra lett figyelmes a földön, miközben Sigil kikapcsolta a fénykardját.

Ann összeesett, a mestere riadtan guggolt le mellé. Képtelen volt felfogni ésszel, hogy tehette ezt, ahogyan azt sem tudta elképzelni, hogy fog tükörbe nézni ezután.

– Annie... Én nem akartam... – próbált szóhoz jutni Sigil, aztán belefulladt a szó.

– Tudom – felelte Venn alig hallhatóan. Most már felismerte, hogy mit akart tenni az öreg, de sajnos túl későn.

– Helyre tudom hozni – felelte Sigil. – Nemsokára erősebb leszek, mint minden. Talán...

– Ami, megtörtént... Az megtörtént. Felesleges szégyenkezned miatta – nyögte ki Ann. – Most már csak az számít... Mit teszel ezután.

– Tudod te azt jól, kicsim – mondta az öreg. – Véghezviszem a célomat, még ha beledöglöm is.

Venn remélte, most, hogy előtérbe került a jó énje, letérítheti őt arról az útról, amin elindult. De most már felismerte, hogy nem azért alakult ki ez a helyzet, mert a gonosz Sigil maga alá tiporta azt az énjét, akit ő az apjaként tartott számon. A látomás előtt még ez lehetett a helyzet, de most már mind a ketten ugyanazt akarták.

Azonban ez nem jelentette azt, hogy nem menthet meg még valakit.

– Bármit is teszel... Hagyd ki belőle Ryát – folytatta Ann. – Dühös lesz rád, ez érthető... De kérek, ha valaha is szeretted... Hadd élje a maga életét.

– Nem fogok ártani neki – bólintott rá Sigil.

– Köszönöm – felelte a haldokló. – Viszlát, apám... – mondta, aztán a nővére pillantott. Elmosolyodott egy pillanatra, az élet utolsó szikrája is elhagyta őt. Sigil lehunyta a holttest szemét, aztán felállt és jelt adott a hajójának.

Amikor a Skyranger megérkezett, Sigil könnyes szemmel lépett fel a fedélzetére. A jó énjét rettenetes fájdalom kínozta, ám a gonosz énjének is jutott a gyötrelmekből. Ann már hosszú ideje a közös céljuk volt, akit mind a kettejüknek sokat jelentett, legyen ez az érték önzetlen vagy egy nagyobb terv fontos eleme.

A sith tudta, hogy a gyász már mit sem ért ebben a helyzetben. Bármennyire is ridegnek tartotta a másik énje, ő felkészült erre az eshetőségre. Ann nélkül még mindig ismert valakit, aki segíthetne neki.

Rádásul pont útba esett.

Noeyát nem lepte meg, hogy magához tért, már túl sokszor történt vele hasonló. Már nem volt rajta a fejkendője, amint kinyitotta a szemét, ezredszere is szembesült vele, hogy ez semmit sem segít az ő világát alkotó sötétségen. Megpróbált felülni, a hátába nyilalló fájdalom azonnal emlékeztette rá, hogy nem ez volt az élete legjobb ötlete, de Adane nem hagyta magát.

A sith rövidesen végigtapogatta a hátán végighúzódnak a vágást. Nem volt rajta felső ruházat, ezért csak egy gondosan rá fektetett kötés választotta el a kezét a sebtől. Az érintés hatására keletkező fájdalom természete hamar beigazolta a sejtését: nem volt életveszélyben, de ezt még érezni fogja egy ideig.

Noeya felismerte, hogy közelebb ment hozzá valaki.

– Nyugi, én vagyok – hallotta Mira megnyugtató hangját.

– Megmentettél – felelte Adane.

– Na igen – helyeselt Wess. – Az igazságosztó végleg kilehelte a lelkét azután, hogy megvágott. A fegyőrökkel egyedül is boldogulni tudtam, aztán felvonszoltalak a hajóra, és a lehető leghamarabb elláttam a sérülétedet. – Noeya elmosolyodott, miközben hallgatta őt. Mára már a testvéreként tisztelte Mirát, egy részét mégis meglepte, sőt lenyűgözte, hogy a nő ennyi mindenért keresztülment érte.

– Milyen hajót kötöttünk el? – kérdezte, leplezve az örömét.

– Egy méretes fregattot, amit szerencsére úgy alakítottak ki, hogy egy ember is el tudja vezetni – felelte Wess. A hangja határozottabbá vált, megszűnt benne az a természetes kedvesség, amit Adane előtt árasztott magából.

Innen tudta, hogy hazudik.

– Ami azért kever minket bajba, mert? – kérdezte Noeya.

– Mert elloptuk – felelte ugyanezzel a határozottsággal Wess.

– És azon kívül? – vágta rá a sith. A tekintetén látszott, hogy tudja, hogy hazudik, de nem haragszik rá, csak tudni szeretné az igazságot. A legtöbben figyelmen kívül hagyták volna a vak nézését, de Mira tudta, hogy Noeyának nem kell látnia ahhoz, hogy lásson és mivel csak néhány hónapja állt fel ez az állapot, még emlékezett rá, hogy mikor hogyan kell nézni a másokra ahhoz, hogy többet mondjon vele minden szónál.

– Azután, hogy felszálltam veled, rájöttem, hogy ez pont annak a kalózkapitánynak a hajója, akinek elcsesztük a napját még a múltkor – vallotta be az igazat.

– Tehát elképesztően pocskék hangulatban lesz, amikor rájön, hogy elkööttük a bárkáját – vágta rá Adane.

– Nos, ami azt illeti, már eltelt néhány nap azóta – folytatta Mira. – Megviselt téged a sérüléted, megtettem, amit tudtam, de beletelt egy kis időbe mire összeszedted magad. Három napba, hogy pontosabb legyek.

– Akkor már nem az űrben utazgatunk, ha jól sejtem – felelte Noeya.

– Na igen, ez a másik dolog... – nézett el Mira. Noeya ezt nem tudta érzékelni, de a nő hangjából és az Erőn át kialakított kötelékből tudta, hogy most jön a nagyobbik gond. – Nem igazán tudtam, hogy hová mehetnénk, ahová egyik nagyhatalom keze sem ér el, nagyon kevés ilyen hely létezik, már a Zu'hatrán is hatalmas szerencsénk volt...

– Úgyhogy? – próbálta kihúzni belőle Adane.

– Egy független állomáson vagyunk, ahol különféle űrkalandorok különféle dolgokat osztanak meg egymással, amiket nem túl törvényes módon szereztek meg maguknak – próbálta finoman elmagyarázni Mira.

– Csodálatos! – emelte fel a hangját Noeya. – Miután három emberét is megöltük egy hírhedt kalózkapitánynak, elloptuk a hajóját, aztán bevetettük magunkat az űrkalózok mentsvárába. Nyilván nem ez lesz az első hely, ahová menni fog a fiasco után, és nyilván nem fogja egy perc alatt megtalálni a hajóját és nyilván nem fog találni egy tucat kapitányt, aki támogatni fogja az ügyében, amikor elmondja, hogy fénykard van nálunk!

– Nem volt más ötletem – sütötte le a szemét Wess.

Noeya ezen a ponton felrobbanhatott volna a haragjában, nem csak emiatt, elvégre több másik dolgot is észrevett, ami minden normális embert kihozott volna a sodrából. Ehelyett sóhajtott egy, aztán csak ennyit mondott:

– Hol van a fénykardom?